

**ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 2011-2012
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ**

1ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑ

13^ο ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ

Β' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

«Η ΚΟΥΝΙΑ ΠΟΥ ΣΕ ΚΟΥΝΑΓΕ»

Η κούνια που σε κούναγε

Πάντα νόμιζε πως είχε πάρει λάθος απόφαση. Όμως τα λάθη είναι ένας τρόπος να δρας. Τι ζητά πια ο κόσμος; Να μην παίρνει άλλα ρίσκα;

Πάντα του άρεσε να κάνει κούνια. Η παιδική χαρά της γειτονιάς ήταν η δική του απόδραση στο μέλλον. Κάθε σπρωξιά και ένα βήμα ψηλότερα. Κάθε σπρωξιά και λίγο πιο μακριά, λίγο πιο κοντά στο μέλλον, στο όνειρο. Η αίσθηση του αέρα κόντρα στο παιδικό του πρόσωπο μια δυνατή συγκίνηση πέρα από όσα είχε ζήσει ή θα ζούσε, πέρα από όσα είχε φανταστεί. Όνειρα για ένα άλμα ζωής στο παντοτινό και το άπιαστο. Και η προτίμησή του πάντα κούνιες χωρίς πλάτη. Μια μόνη σανίδα και δυο αλυσίδες που αν τις άφηγε ήξερε πως θα βρισκόταν για μερικά δευτερόλεπτα μετέωρος κλωτσώντας τον πηχτό αέρα. Η απόλυτη ευκαιρία αιώρησης στο αβέβαιο που τότε φάνταζε εξαιρετικά γοητευτικό.

Και όσα χρόνια και αν περνούσαν, αυτός εκεί, να προσπαθεί να βρει νέους τρόπους επανάληψης του αισθήματος. Άλλοτε έκανε τα πόδια του κουπιά κωπηλατώντας στο θυμωμένο αέρα που πιστός πάντα στους νόμους της φύσης τον άφηνε να ταξιδεύει στα όνειρά του. Άλλοτε το αερόπλανο, που με δύναμη σχίζει τον αέρα στα δυο προκαλώντας πονοκέφαλο. Και τα όνειρα να μην σταματούν ποτέ· πιο αδηφάγα και από τον ίδιο το δημιουργό τους. Και τα χρόνια να περνούν και η σανίδα να έλκεται πιο πολύ προς το έδαφος και τα σκληρά του χέρια να μαγνητίζονται στις σιδερένιες αλυσίδες και τα όνειρά του να γίνονται ταλαιπωρία, το παιχνίδι βάσανο και το βάσανο κόμπος στο λαιμό που δε λέει να φύγει. Και ο Άλκης να σταματά την κούνια και να πατά στο έδαφος. Εκεί, στην παιδική χαρά, στην παλιά του γειτονιά, παρέα με τα παιδικά όνειρα. Μόνος του. Απλά μόνος του.

«Όχι πια άλλη κούνια», φώναξε δυνατά ο Άλκης. Και η φωνή του αντήχησε στο άδειο δωμάτιο.

Ο Άλκης ήταν πτυχιούχος. Σπούδαζε χρόνια, πάντα υπό την καθοδήγηση της μητέρας, νομικά. Πέρασε πολλές ώρες βασανίζοντας τον εαυτό του να μάθει καλά τα ατομικά, κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα του σύγχρονου ανθρώπου. Έπρεπε να απομνημονεύσει υπομονετικά όλα τα άρθρα, τις παραγράφους του Συντάγματος. Πολλές ώρες μιλούσε στον καθρέφτη σαν υπερασπιστής του δικαίου και μηνυτής του άδικου, του απάνθρωπου. Θα άλλαζε τον κόσμο, σκεφτόταν.

Αποφάσισε να φύγει στο εξωτερικό. Να ψάξει για δουλειά ή να συνεχίσει να διαβάζει, να κάνει μεταπτυχιακές σπουδές, μάστερ, δοκτορά ή ό,τι άλλο είναι «απαραίτητο» στο νέο για να επιτύχει. Αποφάσισε να φύγει μακριά από οτιδήποτε τον παιδεύει.

«Είναι μια υγιής αντίδραση», έλεγε σε όλους «Όσο υγιές είναι το να μείνεις και να παλέψεις, άλλο τόσο υγιές είναι το να φύγεις».

Εγώ ποτέ δεν ήμουν κατά της φυγής από μια κατάσταση όπου κάποιος αισθάνεται εγκλωβισμένος. Δεν μπορούμε όλοι να αντέξουμε με τον ίδιο τρόπο στην πίεση. Η θα αντισταθούμε ή θα φύγουμε.

Μέρες τώρα ετοιμάζει τα πράγματά του. Θέτει τις σκέψεις και τα προσωπικά του αντικείμενα σε σειρά και πακέτα. Όμως σκέφτεται.

Σκέφτεσαι; Τι σκέφτεσαι;

Αλκημείες...

Τοποθετεί με προσοχή τους τόμους των ποινικών επιστημών σε χαρτόκουτα. Τα σφραγίζει. Κατεβάζει ένα κουτί που βρισκόταν καταχωνιασμένο στο ψηλότερο σημείο της βιβλιοθήκης. Κοιτάζει. Περιμένει. Το ανοίγει με δισταγμό, με έκφραση αγωνίας γι' αυτό που θα συναντήσει και ως ξέρει καλά τι έχει μέσα.

Πάντα πίστευα πως οι αναμνήσεις είναι άχρηστες. Πίστευα ότι αναφέρονται στα φαντάσματα του παρελθόντος και μας κρατάνε πίσω, δίπλα τους, για να συνεχίζουν να έχουν την επίφαση της ισχύος τους, ξεκλέβοντας λίγες στιγμές από το παρόν μας, χωρίς νόημα. Αμφισβητούσα τα συναισθήματα που μπορεί να προκαλούν, τονίζοντας πάντα την άποψη ότι πρόκειται για συναισθήματα ξαναζεσταμένα σε ένα τσουκάλι ακατάλληλο για τη φύλαξη νωπών γέλιων και δακρύων. Εξοργιζόμουν με τους ανθρώπους που πάντα είχαν να θυμούνται κάτι από το μακρινό παρελθόν τους και να κινούνται βάσει αυτού σε ένα παρόν διαφορετικό και επανατοποθετημένο. Είχα πάντα στο μυαλό μου το τώρα και περιφρονούσα επιδεικτικά το τότε. Ξεχώριζα με μαεστρία τη μνήμη από την ανάμνηση και έκρυβα καλά φυλαγμένα τα αναμνηστικά της ζωής μου σε περίτεχνα κουτιά και φακέλους με χρώματα στα πιο ψηλά σημεία της βιβλιοθήκης μου.

Και όλα αυτά μέχρι που η πνιγηρή ζέστη του καλοκαιριού και το κουτί του Άλκη τα ανέτρεψαν όλα.

Άνοιξε το κουτί και ξεχύθηκαν. Ξετύλιξε το περιτύλιγμα. Το άρωμα της πόλης. Άρχισαν να σκορπάνε. Δεξιά και αριστερά, γνωστές φιγούρες, χρώματα, γεύσεις, καταστάσεις. Και το μυαλό να παραδίνεται σε αυτό το περίεργο χαμάμ του χρόνου και να αφήνεται στις αισθήσεις που χοροπηδούσαν σε ένα πάρτι γενεθλίων γιορτάζοντας τα είκοσι τόσα χρόνια μιας ύπαρξης που από τα τέσσερα σηκώθηκε στα δύο. Και καμία προσπάθεια αντίστασης. Ήταν όλα δικά του, ήταν εκεί. Ο χορός των νιάτων του σε μια ανασυγκρότηση αισθήματος νέου που περιείχε τα πάντα. Χτισμένα μες στα χρόνια με της σιγουριάς τα υλικά και της αθωότητας τα πνεύματα να φωτίζουν το οικοδόμημα μιας ζωής μοναδικού ρυθμού και πρωτότυπης σύλληψης, αρμονικά συντονισμένο με την προσωπικότητα του παρατηρητή.

Κι εγώ, στον πιο ψηλό πυργίσκο, χτίζοντας τα νέα πατώματα, να κοιτώ τις βάσεις που έβαζα, τότε που δεν υπολόγιζα καθόλου την ανάπτυξη. Και όλο αυτό να με συγκινεί πραγματικά και να με δυναμώνει για τα επόμενα, γνωρίζοντας καλά πως τα υπόγεια κάποτε ήταν οροφή. Δεκάδες κλειδιά να ξεκλειδώνουν τα συρτάρια μου και χιλιάδες φωνές κρυμμένες να ξεπηδούν και να συγκροτούν μια μουσική πανδαισία φτιαγμένη λες από το πιο επιδέξιο μουσικό μυαλό. Κι εγώ εκεί, να παρατηρώ το είναι μου να ξεδιπλώνεται. Και τα δάκρυα να διαθλούν το πρωινό φως και να κάνουν το θέαμα μαγικό. Και οι στιγμές της παύσης να είναι τόσο δυνατές και γεμάτες, έναρξη του επόμενου. Η μέρα μου ντύθηκε με το αδιόρατο χαμόγελο της ευτυχίας.

«Όχι άλλη κούνια» φώναξε ο Άλκης.

Τρόμαξα.

Έκλεισε το κουτί με δύναμη και το έβαλε πάλι πίσω, στη θέση του. Έτσι απλά. Έκλεισε την τελευταία βαλίτσα και άρχισε να αποσύρει τις αποσκευές από το δωμάτιο.

Βυθίστηκα στις σκέψεις μου. Ή θα επέστρεφε, σκεφτόμουν, να ανοίξει ξανά το κουτί ή... τίποτα. Απλά τίποτα.

*Και η κούνια; Τι απέγινε η κούνια, Άλκη;
Καμιά απάντηση.*

Το επόμενο πρωί πήρε το αεροπλάνο, αυτό της παιδικής ηλικίας και πέταξε προς το όνειρο. Πήγαινε εκεί απέναντι, να αλλάξει τον κόσμο ή απλώς να αλλάξει τον ίδιο του τον εαυτό.

Σημασία έχει μόνο το ταξίδι. Οι αποσκευές σου πληρώνουν ήδη υπέρβαρο. Και η ερώτηση μέσα μου να γίνεται πιο έντονη από ποτέ.

Σου αρκεί;

Και η απάντηση αυθόρμητη στη σιγουριά της καθημερινότητας, χρέος στην ισορροπία του ταπεραμέντου σου.

Μου αρκεί. Και όσο παραμένεις, μου περισσεύει.

Όμως, καμιά φορά, ακόμη και ο χρόνος μπορεί να σε εκπλήξει. Μια κίνηση, ένα βλέμμα, ένα άρωμα, μια μορφή, παίρνει τη στιγμή και την ξεχειλώνει και χάνεσαι στα δευτερόλεπτα και τσαλαβουτάς σε σκέψεις από το παρελθόν και οι μνήμες σε υποχρεώνουν στη συγκίνηση μιας συγκεκριμένης ατμόσφαιρας που δεν υπολόγιζες ούτε στα πιο κρυφά σου όνειρα.

Ασύνδετα συναισθήματα αλυσίδας αμείλικτης και υποτακτικής των νόμων της ύπαρξης. Η ουσία των ματιών του, ενέργεια του πάντα μου. Τα ήξερα αυτά που μου έλεγε. Τα είχα ξανακούσει. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Το βλέμμα που αντικρίζεις και από την αρχή αναγνωρίζεις τον δικό σου άνθρωπο. Τη δική σου ύπαρξη. Και του είπα 'έλα' και ήρθε. Ο Άλκης με αναγνώρισε. Σμίξαμε. Ίσκιος και Άλκης γίναμε ένα.

Μετά από τόσο καιρό ήταν η πρώτη φορά που ένιωσα πως μεγάλωσε. Έπειτα από εκείνη τη μέρα φάνταζε στα μάτια μου μεγάλος άντρας.

«Όταν γυρίζω την πλάτη στα συναισθήματα, παίρνουν την πρωτοβουλία και εμφανίζονται μόνα τους. Σα θίασος του δρόμου, στήνουν μπροστά μου τη σκηνή τους και με παρασύρουν στην πιο γοητευτική παράσταση της ζωής. Κάθε φορά και πιο δυνατή. Γιατί χρόνο με το χρόνο, ωριμάζουν και γίνονται καλύτερα.

Προσπαθώ να συντονίσω το συνειδητό στο ασυνείδητο και τα δυο μαζί να οργανώσουν ένα φινάλε αναπάντεχο. Σχεδόν αποκαμωμένος από την ένταση της στιγμής παρατηρώ την υπόκλιση και μόνος συνεχίζω τις δουλειές της μέρας, ακούγοντας από κάπου κοντά και μακριά συνάμα, τη μουσική της γιορτής να ντύνει το παρόν με τη σιγουριά των φίλων μου. Και κάπου ανάμεσα σκόρπιες λέξεις και ένα κλείσιμο ματιού. Εδώ είμαστε. Μη μας ξεχνάς.

Στέκομαι άναυδος μπροστά στην πυκνή απόσταση και τη μετράω με τις αντοχές μου σαν ίσος προς ίσο. Την αφουγκράζομαι σιωπηλά και ήσυχα και εκτιμώ το κάθε της λεπτό σαν ένα χρόνο ανάλογο του αποτελέσματος. Οι αναμονές στη ζωή μου είναι πιο ακριβές από το προσδοκώμενο. Ίσως γιατί αυτές είναι που καθορίζουν και την αξία του». Άλκης.